

1

Aspetræernes blade skælver. Han hører det, selvom han løber, selvom han spurter, som han aldrig før har spurtet, gennem enggræsset, der når ham til brystet.

Lige inden engen vider sig ud, bliver den susende lyd ekstra stærk. Han sætter farten ned. Træerne er pludselig så pågående, at det føles, som om nogen vil ind fra en anden tid. Men så snubler han, og træernes susen bliver svagere igen. Da det lykkes ham at afbøde faldet, er det flagrende, gyldne hår næsten forsvundet forude mellem de høje græsstrå, og han må presse sig selv endnu mere for ikke at sakke yderligere bagud.

Det er en sommerdag af den slags, der er alt for få af. Fjerlette skyer skærer tynde snit gennem den lysende blå himmel, hvert eneste græsstrå funkler i sin egen grønne nuance.

De har løbet langt, først ad den stadigt mere øde vej fra busstoppstedet, så ud på engen og nu, i det fjerne og kun akkurat synligt, det solglitrende vand.

Han løber for stærkt til at kunne få øje på bådehuset, det er han klar over, men han ved, at det ligger der, skjult mellem strandkantens træer, grønbrunt og grimt og aldeles fantastisk.

Det flagrende, gyldne hår sagtner farten foran ham. Da det vender sig om, ved han allerede, at han vil blive slået med forbløffelse. Han er aldrig holdt op med at forbløffes, vil aldrig kunne holde op med at forbløffes. Og det er netop som de første konturer af den kantede profil bliver synlige, han hører det igen.

Der er ingen aspetræer i nærheden. Alligevel hører han pludselig intet andet end aspebladenes susen, der bliver en hvisken, der bliver en sang.

*Der er nogen et eller andet sted, som vil ham noget.
Så står de ansigt til ansigt.
Han hiver stadig efter vejret.*

2

Søndag d. 25. oktober kl. 10.14

Aspetræernes blade skælvede, og selvom himlen var regnmørk på den der ligesom middelalderlige måde, var det, som om en lidt for stærk susen trængte ud mellem de blafrende blade. Berger rystede på hovedet, skubbede alle uvedkommende indtryk fra sig og tvang blikket ned fra trætoppene. Bræddewæggen, der trykkede mod hans ryg, så mørnet at den føltes porøs, genvandt øjeblikkelig sin rå kulde.

Han kastede et blik på de andre ruinhuse, kun lige synlige i det, der mere og mere lignede et skybrud. To kolleger krøb sammen ved dem begge, alle med drivvåde skudsikre veste, alle med pistolen i hånden. Alle rettede blikket mod Berger. Ventede på tegn. Han drejede hovedet og så dådyrøjnene omme bag sig, opspærrede. Det strømmede ned over Deers ansigt, som om hele hendes hoved var et grædende øje.

Seks strissere på en ruintomt i øsende regn.

Berger skævede rundt om hjørnet. Han kunne ikke se det lille hus. Det havde været synligt, da de listede sig ind fra sidevejen og spredte sig ud over grunden. Men det var det ikke mere. Regnen havde opslugt det.

Han tog en dyb indånding, det var uundgåeligt.

Så et nik mod den nærmeste ruin; to mænd listede krum-bøjede ind i regnstormen. Nok et nik i den anden retning; to mænd mere fulgte efter, forsvandt som i en plumret ærtesuppe. Så satte Berger sig selv i bevægelse, fulgt af et åndedræt på randen til en hulken.

Huset var stadig ikke til at få øje på.

En efter en tonede de løbende kolleger frem af regnen, fire krumbøjede skikkelser, der – selvom han kun så ryggen af dem – bar på en særegen alvor.

Bræt for bræt dukkede huset frem af tågen. Mørkerødt med hvide hjørnestolper, sorte rullegardiner, ikke det mindste livstegn. Og regnen, der nægtede at stilne af.

Tæt på nu. Tæt på det hele. Måske ligefrem tæt på afslutningen.

Berger vidste, at han ikke måtte tænke sådan. Nuet var alt. Her og nu. Intet andet sted, ingen anden tid.

De samlede neden for trappen til den gulnede terrasse, hvor malingen skallede af. To nedløbsrørsmundinger brækkede sig i kaskader ud over deres fødder. Alting sejlede i vand.

Blikkene rettede sig mod ham igen. Han talte dem. Fire plus Deers åndedræt bag ryggen. Berger viftede hende frem, så ind i ti øjne. Så nikkede han. To mænd satte sig i bevægelse hen mod trappen, den mindste med adrenalinet lysende ud af de lysegrønne øjne, den højeste med rambukken i hånden.

Berger holdt dem tilbage. Mimedede sin advarsel: »Pas på fælder, booby-traps!«

Regnen var pludselig deres forbundsfælle. Dens trommen mod tagstenene overdøvede fodtrinnene på trappen. Rambukken blev løftet op, flere pistoler afsikret i takt. Først da døren blev slået ind, trængte en anden lyd gennem den smældende regn. Et dumpt brag af træ der splintredes.

Et stort mørke der åbnede sig.

Ham med de lysegrønne øjne gled ind i mørket med hævet pistol. Der gik et par sekunder. Det følte meget længere.

Gennem regnens smælden hørte Berger sig selv trække vejret, forbløffende langsomt. Tiden udvidede sig.

Et uarticuleret vræl skar gennem uvejrets buldren. Først lød det ikke menneskeligt. Så formede det sig til en mere chokeret end lidende lyd. Dødsangstens rene, skære tone.

Indsatsbetjenten med de lysegrønne øjne kom ud af mørket. Han var kridhvid i ansigtet. Pistolen faldt ud af hånden på ham, dumpede ned på terrassegulvet. Først da han væltede om på siden, blev vrælet til et skrig. Det lød stadig ikke

menneskeligt. Blod og vand løb sammen på terrassegulvet, da to kolleger slæbte ham til side. To knivsblade stak ud af overarmene på ham.

Berger hørte sin egen stønnen, smerten i den, smerten som ikke måtte slå rod, ikke lamme. Han kastede et hastigt blik ind i mørket og trak hovedet tilbage bag dørkarmen. Vendte sig om. Deer lå sammenkrummet under vinduet, pistolen trukket, lommelygten fremme, de brune øjne glasklare.

»Booby-trap,« hviskede hun.

»For sent igen,« sagde han højt og gik ind.

Mekanismen sad på entrévæggen. Den havde affyret en form for knive. I en bestemt højde, i en bestemt retning. Deer lyste til venstre, på en halvåben dør. Sikkert stuen.

Skriget ude på terrassen var vokset til smerte nu, ikke længere ren chokeret dødsangst. Der var noget paradoksalt fortrøstningsfuldt ved det. Det var skriget fra en mand, som fornemmede, at han trods alt ville overleve.

Berger fik lommelygten frem, men inden han tændte den, viftede han med den til de to indsatsbetjente bag sig, over mod trappen til højre. Han viftede for at skjule, at den rystede.

Kollegerne drejede op ad trappen, et kort nu spillede lyskeglerne hen over loftet, så blev der mørkt igen. Berger så på Deer og nikkede. De vendte sig samtidig om mod den halvåbne dør til venstre. Åbningen var rent mørke.

Spejlene fremme, bakspejle på skafter, som de førte op og ned langs indersiden af dørkarmen. Ingen tegn på fælder. Berger smuttede først ind i mørket, Deer lige bagefter, de dækkede hinanden. Det svage lys blottede en tom, spartansk møbleret stue, et klinisk lille soveværelse, et lige så renskuret køkken. Der var ingen lugte overhovedet.

Køkkenet slukkede det sidste håb. Så renskuret.

Og så tomt.

De gik ud i entréen igen, netop som de to betjente kom ned ad trappen. Den forreste rystede bare på hovedet.

Der var lysere i entréen nu. Den sårede mand skreg ikke længere, han klagede sig bare. To lange, smalle knivsblade

uden skæfte lå på bræddegulvet. Regnen havde skyllet blodet af dem, af hele terrassen.

Så renskuret.

Berger hævede blikket. Langt nede kørte en ambulance op mod indkørslen til den store, misrøgtede grund, hvor der allerede holdt to mandskabsvogne og blinkede blåt ved siden af to biler fra hver sin tv-station. Der var begyndt at samle sig nysgerrige ved afspærringerne. Og nu støvregnede det kun.

Bergers blik faldt på terrassetrappen – den var faktisk næsten to meter høj – og han gik ind i entréen igen. Sagde:

»Der er en kælder.«

»Ved vi det?« sagde Deer. »Der er ingen kælderør.«

»Nej,« sagde Berger. »Led efter en lem. På med handskerne.«

De tog plastichandsker på, gik hver sin vej, trak rullegardinerne op. Lyset piblede ind, filtreret gennem striber af regnvand. Berger trak sengen ud, skubbede kommoden til side. Ingenting. Han hørte lyde fra de andre rum, til sidst Deers dæmpede stemme ude fra køkkenet:

»Kom herud.«

Hun pegede på trægulvet ved siden af køleskabet. Han kunne skelne en lysere firkant. På størrelse med køleskabet.

De hjalp hinanden med at skubbe køleskabet til side, tilbage på den lysere firkant. Resten af indsatsstyrken kom til, tre mand nu. Tog ved. Til sidst var det tilbage på sin gamle plads.

Mellem køleskabet og komfuret var der spor af en gulvlem, uden håndtag.

Berger så på firkanten. Når den blev slået op, ville alting blive anderledes. Den egentlige nedstigning i mørket ville begynde.

De måtte bryde gulvlemmen op, fire mand med alskens køkkenredskaber. Til sidst gav den efter. Berger standsede de andre, da den havde åbnet sig en håndsbredde. Han lyste langs kanterne af lemmen, Deer stak et spejl ind og lod det følge lyskeglen. Ingen skjulte fælder. Så slog de lemmen op. Med et brag. Støvet stod op dernedefra. Og stilheden.

Mest stilheden.

Berger tændte lommelygten, skimtede en trappe. Hoppede ned med pistolen og lommelygten hævet.

Trin for trin ned ad trappen, mørket lukkede sig om ham igen. Lommelygten skjulte mere, end den afslørede. En fragmenteret verden, der ikke var andet end trange kældervægge og lave døre, som stod halvåbne ind til et nyt mørke, et anderledes mørke og dog det samme.

Det, der slog ham, var lugten. At det ikke var den, han frygtede. At det tog så lang tid at identificere den.

Kælderen var større end ventet, med døre i alle tænkelige retninger. Betonvægge, klart nyere end resten af huset.

Luften var mættet. Der kunne ikke være mere i den. Og ingen vinduer, ikke det mindste spor af andet lys end de fem lyskegler, som ikke ville stå stille.

Lugten blev stærkere. Blandingen. Afføring. Urin. Blod, måske. Men ikke lig.

Ikke lig.

Berger granskede sine kolleger. De så temmelig medtagne ud, mens de spredte sig mellem de bittesmå rum. Berger gik ind i det inderste til venstre, lyste rundt. Der var ingenting derinde, absolut intet. Han forsøgte at tænke arkitektur, plantegning.

»Tomt,« sagde Deer og lod sit blege ansigt kikke frem bag en dør. »Men lugten må jo komme et sted fra.«

»Kælderen er asymmetrisk,« sagde Berger og lagde hånden på væggen. »Der er et rum mere, men hvor?«

Han lyste på deres ansigter. Tankerynker, som lyskeglens vinkel gjorde dybere. Han satte sig i bevægelse, de fulgte efter.

»Nej, spred jer,« sagde han ved en døråbning. »Led langs væggen til venstre. En anden farve, en anden overflade, hvad som helst.«

Han vendte tilbage til det inderste rum til venstre. Samme betonfarve over det hele, intet der skilte sig ud fra noget andet. Berger hamrede næven i væggen, en hård, kort uppercut. Plastichandsken brast, knoerne under den med.

»Jeg tror, vi har det,« lød Deers stemme, uvist hvorfra.

Berger rystede hånden og gik efter lyden. Deer knælede i det højre hjørne af rummet længst til højre, en politimand oplyste det med en skælvende lommelygte.

»Er der ikke en forskel her?« sagde Deer.

Berger betragtede væggen. Samme betonfarve ... og dog, måske en lidt anden nuance i et kvadratisk felt på en halv gang en halv meter længst nede i hjørnet. Fodtrin på trappen. En indsatskollega kom ind med rambukken i hånden.

Berger holdt ham tilbage. Fik de andre til at rette lommelygterne mod feltet i den anden nuance. Gravede mobiltelefonen frem og tog et billede. Så nikkede han.

Det var svært at få ordentligt sving på rambukken, der var for trangt, for lavt til loftet. Men selvom manden kun drev det til en temmelig sølle pendulbevægelse, gik den sorte cylinder lige igennem. Berger mærkede efter. Gipsplade, intet andet. Han nikkede, rambukken pendulerede et par gange mere, et kvadratisk hul åbnede sig i væggen. Derefter ramte den kun massiv beton. Hullet blev ikke større uden rigtige redskaber.

Hullet ind til afgrunden.

Spejlet, der blev stukket ind i åbningen, viste ikke andet end mørke. Berger kunne se, at Deer vidste, at det her var hendes job. Hun var den, der nemmest kunne komme igennem. Hun rettede blikket mod ham. Der var angst i det.

»Bare pas på,« sagde han så mildt som muligt.

Deer skuttede sig. Så lagde hun sig ned på knæ, bøjede sig forover og kravlede ind, overraskende let.

Der gik nogen tid. Mere tid end det burde have taget.

Et lyn af rædsel slog ned i Berger. Følelsen af at Deer var forsvundet, at han havde sendt hende lige lukket i helvede uden nogen som helst sikkerhed.

Sekunderne tikkede grotesk langsomt.

Så trængte der en stønnen ud gennem åbningen, en undertrykt klynken.

Berger betragtede indsatsbetjentene. De var blege, en af

dem forsøgte febrilsk at få venstre hånd til at holde op med at ryste.

Han kom ned på knæ, tog en dyb indånding, mavede sig ind.

Inde i det ukendte rum så han Deer med begge hænder for munden. Han kikkede hen mod den anden ende af rummet. Der var pletter på gulvet og et stykke op ad væggen, store plamager. Lugten var nu blevet en stank.

Nej, ikke én stank. Flere.

Mens han masede sig ind med overdreven kraftanvendelse, begyndte sanseindtrykkene at falde på plads. Han rejste sig, hævede lommelygten, gik nærmere.

Deer stod ved en væg. Mellem to gulvstolper af mørnet træ var dét, der sugede al opmærksomhed til sig, som en scene. I udkanten var der en plet på cementgulvet, en stor plet, ved siden af en væltet spand. Og mellem stolperne, op ad væggen, var der en endnu større plet, i næsten samme farve og alligevel så tydeligt af noget andet.

»For satan i helvede,« sagde Deer.

Berger betragtede pletten, der strakte sig fra gulvet og op ad væggen. Nok til at lugte. Selv nu, med lokumsspanden tømt ud over gulvet.

Blod nok til at lugte.

På den anden side var blodet helt størknet. De kom ikke bare for sent. De kom meget for sent.

Han studerede væggene, alle væggene. Det var, som om de ville ham noget. Som om de skreg.

Deer søgte hen til ham. De omfavnede hinanden, hastigt, ligesom i forbigående. Eventuel skamfølelse måtte vente.

»Vi skal røre så lidt som muligt,« sagde han. »Du går forrest.«

Han så hendes fødder forsvinde. Tog et par skridt hen mod åbningen. Stoppede op, så sig rundt. Gik tilbage til de to gulvstolper, lod lommelygtens lys kravle ned ad dem. Opdagede nogle indhak i den venstre, omtrent mage til i den højre, i tre forskellige højder. Der sad noget på bagsiden af den højre

søjle, kilet lidt ind i. En diminutiv genstand. Han bøjede sig ned og vrikkede den løs. Det var et tandhjul, et meget lille tandhjul. Han så på det.

Så lagde han det ned i en næsten lige så lille bevispose, lukkede den og stoppede den i lommen.

Han fik mobilen frem, fotograferede gulvstolperne fra forskellige vinkler. Vendte sig om mod den indtørrede blodpøl. Fotograferede også den. Lod lyset fra lommelygten søge op ad væggen, som blodpølen delvis dækkede. Tog flere billeder af den, også hvor der ikke var noget blod.

Det hele gik så hurtigt, at de ikke engang nåede at kalde på ham. Han var tilbage, stak hænderne ud gennem åbningen, lod sig hale ud.

De kom op ad trappen, blev en efter en udfriet til et lys, som var bedøvende. De gik ud på terrassen, det var holdt op med at regne. Berger og Deer stod meget tæt på hinanden. Trak vejret frit.

Nogle kriminalteknikere i klinisk mundering stod og stamperede utålmodigt i jorden. Robin, deres overvægtige chef, var på vej op ad trappen; der var heldigvis ingen andre chefer, ingen Allan. Den sårede kollega var forsvundet, ambulancen ligeså. Mandskabsvognene holdt stadig og blinkede blå, mediefolk med kameraer og mikrofoner trængtes ved afspærringerne, der var kommet markant flere tilskuere.

Mens kriminalteknikerne begav sig ind i helvedeshuset, så Berger ud over menneskevrirmlen. Det var i det øjeblik, en mærkelig og hastigt forbigående følelse gik gennem ham. Han trak plastichandsken af venstre hånd, hævede mobilen og knipsede et billede, et par mere, men følelsen var allerede væk.

Han så på sit gamle Rolex. Det følte uvant på håndledet, for han skiftede armbåndsur hver søndag. Viserne tikkede sig langsomt frem, og det var, som om han så det fine lille urværk trække hvert eneste sekund ud af intetheden. Så vendte han sig om mod Deer. Han troede først, at hun kikkede på hans ur, men så konstaterede han, at blikket var lavere, at hun så

på hans hænder, hvoraf den højre stadig, i det mindste delvis, var iført en plastichandske.

»Du bløder,« sagde hun.

»Nej,« sagde han og krængede handsken af. Han skar en grimasse.

Hun smilede flygtigt og rettede blikket mod hans ansigt. Hun iagttog ham nøje. *For nøje.*

»Hvad er der så nu?« sagde han irriteret.

»‘Igen’?« sagde hun.

Han kunne høre citationstegnene.

»Hvad?« sagde han alligevel.

»Lige da vi skulle til at gå ind i huset, sagde du, at det var for sent. *Igen.*«

»Og?«

»Ellen er da vores første offer, eller hvad?«

Han smilede. Han kunne mærke, at han smilede. Det føltes upassende der på tærsklen til dødsriget.

»Det glæder mig, at du siger *er*,« sagde han.

»Ellen er ikke død,« sagde hun.

Men hendes blik veg ikke.

»‘Igen’?« gentog han med et suk.

»Ja?« sagde hun opfordrende.

»Jeg tænkte vist i mere eksistentielle baner,« sagde han og trak på skuldrene. »*For sent* er mit motto.«

Det var holdt op med at regne.